

daer af zijn gecomen die van Duvoirde.... Dese Heer Philips voorscreven wan twee sonen; de eerste hiet Heer Arent van Duvenvoirde; de ander hiet Heer Jan van Duvenvoirde. Dese Heer Arent van Duvenvoirde wan eenen soon Floris van Duvenvoirde, ende zijne broeders; Floris wan Arende; Arent wan Heer Arent die noch levet....”

Zoo schreef — blijkens de laatste woorden ongeveer in 1360 — een oude kroniekschrijver, maar hoe nuttig zijn opgave ook wezen moge om de oude stamlijst der heeren van Duivenvoirde op te maken, zij laat deze heeren toch als in een schemer. En ook overigens weten wij nog weinig van hen. De eerste Philips, die in 1226 door zijn ouderen broeder Dirk van Wassenaar, als hoofd van dat geslacht, beleend werd met Duivenvoorde, komt ook nog een paar malen in oude stukken voor, als edelman en ridder in de omgeving van de hollandsche graven, zijn vrouw wordt verondersteld een dochter van den heer van Strijen te zijn geweest, maar overigens blijft hij onbekend. Ook van zijn zoon Arent weten wij weinig meer dan dat hij in 1258 met Duivenvoirde verleid werd en bij zijn vrouw Mehaut van Crayenhorst eenige kinderen had, van wie Floris hem opvolgde, die met zijn broer Wouter in 1301 voor Veere sneuvelde in den welhaast wanhopigen strijd der Hollanders tegen de overmachtige Vlamingen. En in 1304 beleende Willem, de oudste zoon van den Hollandschen graaf, Floris' kinderen met de verschillende goederen, die hun vader van den graaf in leen gehad had dan ook „om swaer verlies dat Arnoud van Duvenvoerde ende sine zusteren hebben geleden in ons Heren dienst ons vaders”. Even later zou het mogelijk wezen de bezittingen in rust te aanvaarden, toen de gelukkige tocht van Witte van Haemstede, in weinige weken Holland van de Vlamingen had bevrijd. Het spreekt wel vanzelf dat de gunst van den graaf dezen Arent van Duivenvoorde ten deel viel, maar zij vererfde niet op zijn gelijknamigen zoon, dien wij in 1348, vijf jaar na zijns

vaders dood wel als getuige vinden bij het vredesverdrag tusschen Willem V en zijne moeder Margaretha, maar blijkbaar als partijganger van de laatste. Eerst in 1357 vergeeft graaf Willem hem „sine euvelen moed” en scheldt hij hem „alle sine broken” kwijt.

Deze Arent — dezelfde dien de kroniekschrijver bedoelde in zijn hiervoor aangehaalde woorden: „die nu levet”, — komt uit de verschillende gegevens reeds wat duidelijker naar voren. Wij weten dat hij gehuwd was met Sofia Bugghe, de dochter van Jan, een rijk Delftsch poorter, die trouwens „cnape” was, en Catharina van Swieten, eene verwantschap, die Arents Kabeljauwsche neigingen wellicht verklaart. Maar bovendien kennen wij zijn testament — van 1382, — dat ons, zij het ook slechts even, het oog doet slaan in het leven van een vermogend veertiende-eeuwsch edelman.

Vermogend waren de van Duivenvoorde's zeker, ook al lijken ons de kapitaal-cijfers heel laag, zoo wij niet verdacht zijn op een enorm verschil in de waarde van het geld, en op het feit, dat het belangrijkste deel van inkomen en bezit uit landbouwproducten en goederen bestond. Nog bij den kleinzoon van dezen Arent, die zelf ook weder Arent heette, was dat zoo. Uit zijn 21 April 1465 opgemaakte huwelijksche voorwaarden blijkt dat bijvoorbeeld duidelijk. Daarin wordt opgesomd wat hij aan Margriete Ghijsbrechts van Yselsteyn ten huwelijk bracht, en omdat dit ons tevens een overzicht geeft van den rijkdom laat ik een deel van het stuk hier volgen:

„In den eersten soe brenget Aernt van Duvenvoirde voirs. an joncfrouwe Mergriete Gijsbrechts dochter van Ysselsteyn voirn. al dustanige goeden als hier nae volgen, te weten die Hofstede van Duvenvoirde mit allen sijnen toebehoeren ende mit sultanighe vijf ende sestich morgen lants diewelke vijf ende tsestich morgen lants omtrent die voirsz. hofstede gelegen sijn; item die corentiende van Voirschoeten mitten smaeltienden; item